

РАДОВА

Тимчасові умови передплати на 1918 рік.

3 міс.	6 міс.	9 міс.	1 рік
30 р.	20 р.	10 р.	

Передплату приймається тільки з 1-го числа кожного місяця. — За зміну адреси 50 коп. (для зміни домітки прикладати стару адресу).
НА УВАГУ АВТОРАМ: статті неухвалени до друку редакція не повертає.
 Адреса редакції й контори:
У КИЇВІ, ІНСТИТУТСЬКА 22.
 Телесон редакції 64—80. Почт. скринька № 373.
ГАЗЕТА ПОЛІТИЧНА, ЕКОНОМІЧНА Й ЛІТЕРАТУРНА.
 Виходить щодня, окрім п'ятниць і днів після великих свят

Умови друкування свідоцтв.
 На 1 сторінці 3 карб. — кон
 на 1 рядок з 1 рядком ліній за
 кожний ряд.
 Особам, що пишуть праці за огоро
 шення побільше як з 3 рядків
 шк. 2 карб. за 1 ряд.
 Контора відкрита від 10—6 год
 Ади
 Ціна окремого 45 в.
 Аж у Київі
 В провінції і 45 в.
 на вокзалах

№ 224.

Четверг, 28 (15) листопада 1918 року.

№ 224.

Співробітники газети „Нова Рада“ обняті глибоким сумом з приводу передчасної смерті
Наталі Дмитрівни Ніковської
 висловлюють своє спочуття родні й близьким небіжцям.

Служащі контори газети „Нова Рада“ висловлюють свій глибокий жаль з приводу довшасної смерті
Наталі Дмитрівни Ніковської.

Пом. присяжного адвоката Кирило Михайлович Панченко - Ча-
 ленко з сям'єю висловлює свій глибокий жаль з приводу дов-
 часної смерті
Наталі Дмитрівни Ніковської.

Другий Городський Театр.
 Український Театр під орудою М. К. Седовського Александрівська 12.
 Сьогодні 28-го листопада **Дві сем'ї** драма на 4 д. з співа. Кропивницького;
 в четверг 29-го листопада **ВЕЗТАЛАННА**, 30-го ГАНДЗЯ;
 Квитки прод з 11—2 г. дня і з 5—9 г. веч. Початок о 7 3/4 год. веч.

ДЕРЖАВНИЙ НАРОДНИЙ ТЕАТР.
 Третього Діа. В Завадівській вул.
 Сьогодні 28-го листопада **РОЗБИЙНИКИ**, 29-го 1) ПРІЯТЕЛІ 2) НА ПЕРШІ
 в четверг 30-го листопада **УРІЄЛЬ АКОСТА**.

МОЛОДИЙ ТЕАТР Четверг 28 листоп. ЦАРЬ ЄДИП.
 П'ятниця 29 " НАНДИДА.
 Субота 30 " ЦАРЬ ЄДИП.
 Неділя 1 грудня МОЛОДІСТЬ.
 Початок о 7 годні вечора. Квитки продаються з 11—1 і з 5—9 годні.

ДЕРЖАВНИЙ ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР
 Мерингівська 8.

Четвер 28-го листопада 1918 р. **ВІДКРИТТЯ СЕЗОНУ ЛІСОВА ПІСНЯ**
 ЛЕСЯ УКРАЇНКА драма-феєрія на три дії і пролог. П'єсу ставить Борис Крижницький. Декорація і костюми по малюнку художника Михайла Михайлова. Участь беруть: Вип. Александров Олександр, Борисоглібська Ганна, Гаккебуш Любов, Дорощенко Наталія, Замітковський Іван, Каргальський Сергій, Коваленко Прохор, Кречетов Василь, Маринич Грицько, Ніженська Галина, Пальківський Северин, Половко Наталія, Тиньшій Михайло, Яро-женко Людмила, Діти: Іванів О., Антошок І., Свірига Л., Сахно М., Кришук Я., Іванчук Г. Помічник режисера Грицько Маринич, Суфльор О. Павленко.
 П'ятниця 29-го листопада **Лісова пісня** (вдруге). Субота 30-го листопада **Лісова пісня** (втретє) уч. беруть: Александрів Олександр, Батія Кир Івга, Борисоглібська Ганна, Герет Софія, Дорощенко Наталія, Замітковський Іван, Каргальський Сергій, Коханенко Єв-ген, Кречетов Василь, Маринич Грицько, Махницька Марія, Ніженська Галина, Оста-шевський Олександр, Пальківський Северин, Половко Наталія; Діти: Іванів О., Антошок І., Свірига Л., Сахно М., Кришук Я., Іванчук Г.
 Неділя 1-го грудня **Візник Геншель.** Поведілок 2-го грудня **Візник Геншель** (вдруге). Початок вистави о 8 годні вечора. Квитки продаються з 24-го листопаду в касі театру від 11—4 і від 6—10 веч. Після підняття завіси вхід в залю без-умовно забороняється.

Оголошення

від утвореної Міністерством Продовольства Комісії по ліквідації справ Київського Продовольчого Комітету.
 Цим подається до загального відома, що всі особи та установи, які перебувають у борю перед Комітетом в якійсь сумі, в протязі місяця з дня опублікування цього оголошення в тижневій газеті повинні внести в касу особовоуповноваженого по продовольству м. Києва, на рахунок Ліквідаційної Комісії, всі належні з них суми, в противному разі Комісії належні суми будуть взыскані судовим порядком, разом з тим всі установи і особи, яким належить якісь суми (поставщики, підрядчики, бушні служачі і т. д.) від Комітету, запрошуються заявити ліквідаційній Комісії свої вимоги з приложенням оправдуючих документів Ліквідаційній Комісії (Київ, Хрещатик, № 2, кімната № 53) також впродовж місяця з дня опублікування цього оголошення; всі вимоги заявлені пізніше указанного строку, будуть заставлені без розгляду.
 Голова Комітету С. Григоревич Барський. 3—1420—1

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ КООПЕРАТИВНИЙ БАНК
 Правління і Центральна Контора Хрещатик 27.
 Телефонні: Правління 62—19; Центр. Контори: загальний 64—34, Оперативної залі 39—46, Директ. Конт. 62—18
 Товаровий Відділ Думська площа 4, власний будинок. Тел. 64—36
 Відділи: в ЖИТОМИРІ, КАТЕРИНОСЛАВІ, ОДЕСІ І ПОЛТАВІ.
 Телеграфні адреси: Правління, Центральної Контори і Відділів „УКРАЇНБАНК“; Товарового Відділу Київ „УКРАЇНКРАМ“.
 Банк проводить операції щодня, від 10-ти до 3-х годин дня.
 Банк платить по владках та біжучих рахунках від 4 1/2% до 6%.
 Банк платити по владках та біжучих рахунках від 4 1/2% до 6%.
 —1311—7

Вінницький союз споживчих товариств Вінниця, Вокзальна пл., вл. дін.
 Приймає вклади од окремих осіб і ринк. інституту, — урядових, громадських і приватн.
 Свою платять процен-ти по вкладам:
 а) вестроковим і на строк до 6 місяців 6%
 б) на строк од 6 до 12 місяців 7%
 в) на строк од 1 року і більше 8%
 30—01110—31

Потрібно переносна залізниця типу **ДЕКОВІЛА** до 500 сажнів довжиною і до ней: 20 вагончиків, 3 поворотних круги, 2 стрілки та повний комплект іншаль (дерев'яних або залізних) і решта приладдів за-для з'єднання часті.
 Адреса: Полтавська Спілка Споживчих Товариств м. Полтава. 15—1418—1

Урядове повідомлення.

Український уряд довідавшись, що серед німецького гарнізону розсюсюджують чутки, нібито уряд намісє затримувати одправку німецького війська до рідного краю, не даючи їм можливого числа рухомого складу. Ці чутки настільки безглузді, що тільки злуомисність могла їх придумати. Українська держава ні з якого боку не може бути заінтересована в удержанні на своїй території німецького війська, бажання котрого повернутися до рідного краю—для всіх зрозуміє. Німецьке військо встановило й підтримувало на Україні порядок, заслуживши нам нашу подяку. Український уряд од свого імені та імені пана гетьмана рішуче заявляє, що з його боку вживаються всі заходи, щоб полегшити повернення німецького війська додому.

звікою числа, місяця і року, дня дозволу друкованого тексту.
 Начальник Військово-Цензурного відділу при Штабі Головнокомандую цього підполковник (підпис).

Спростування.

В оповіщеному цього числа наказі пана гетьмана про призначення головнокомандуючим військ озброєними силами на території України генерал-лейтенанта князя Долгорукова поми-люво було випущено два таких рядки. Надруковано: „Вся територія України лишається театром військової діяльності“, треба читати „Вся територія України лишається театром військової діяльності, через що всі цивільні власті підлягають генерал-лейтенантові князеві Долгорукову“. Військо-вий міністр генерал-лейтенант Шуд-кой.

Заміць пе едові.

Д. Александров у „Нашемъ Пу-ти“ пише:
 „Ма ще недавно пережили до-бу планомірної українізації, ще не-давно нас усіх стригли під один гребень“. Думаємо, що по тій стрижці не треба було авторові цих рядків довго чекати, щоб волосся виросло: то тільки ознака хоропо-го тону в російській газеті вимагає танцювати конче од „примусової українізації“. Але почавши одзвичайно пачі, Д. Александров да-лі висловлює цілком справедливі думки.
 „Мимоволі повстає питання, чи не піде за цією добю нова доба, що означить себе повною і всесто-ронньою русифікацією; хотілося б застерегти од цього лиха, яке по-винно бути не самим українським лихом, але й руським, і в хвилю цієї напруженої остроти хочеться все-таки сказати, що українська національна ідея таки існує, що існує й українське національне почування і що до його конче тре-ба ставитися з тією пошаною, на яку воно заслуговує. Українська народна стихія, що і так уперто одкидають в російських шовіні-стичних кругах, стихія історично викрystalізована в українській мові, являється не тільки національ-ною вартістю народу України, але і вселюдською. Недотені обивателі і тепер ще пускають свої дотепи над мовою, але з мови цієї—вели-чезний духовний азбуток україн-ського народу, і коліс вона по-вина стати одним з найкоштовні-ших джерел вселюдської цивілі-зації“.

Regierungsanzeige.

Es ist zur Kenntniss der Ukraini- schen Regierung gelangt, dass inner- halb der Deutschen Garnison Gerüchte Verbreitung finden, als ob die Regie- rung absichtlich den Abtransport der deutschen Truppen in die Heimat ver- zögere, indems ie das notwendige rol- lende Material vorenthält.
 Diese Gerüchte sind so sinnlos, dass nur die Böswilligkeit sie erfin- den konnte.
 Der Ukrainische Staat kann kei- nerlei Interesse daran haben, die deut- schen Truppen, deren Verlangen nach der Heimat zu kommen jedem begrei- flich ist, innerhalb seiner Grenzen zu- rückzuhalten.
 Die deutschen Truppen haben in der Ukraine die Ordnung wiederher- gestellt und auch bis jetzt erhalten, wodurch sie uns zum Dank verpflich- tet haben.
 Die ukrainische Regierung erklärt in ihrem und des Herrn Hetmans Na- men aufs bestimmteste, das ihrerseits alle Massnahmen getroffen werden zur Erleichterung der Heimkehr der deut- schen Heeresverbände.

Обіжник.

Цим оголошується, що 1) Накази Головнокомандуючого можуть друку-ватися в газетах тільки спереду тек-ста з вказівкою повного оглаву, дати, номера та підпису, при тому шрифтом не дрібніше шрифту головних статтів (корпус), прийнятого газетою. 2) Опе-ративна сводка штабу Головнокоман-дуючого може бути надрукована тіль-ки за підписом „Генерал-Квартирмей-стер“ (не вказуючи його фамилії). 3) Ніякі зміни в тексті приказів і свод-ок а тим більше вілних переказів ні в якому разі не дозволяється. 4) Всякі розмови співробітників газет з урядовими особами високого громад-ського та тим більше військового ур-ядування можуть бути надруковані не ніякше, як після залевнення тексту розмови підписом особи, котра її да-ла, чи військово-цензурним відділом, пере-дніше повідомленням про факт розмови. 5) На листах газет, котрі випускають-ся після перегляду їх військово-цен-зурними установами, повинні бути зроблені набором, перед підписом від-повідального редактора, підписи: „До-зволена військовою цензурою“, з вка-

2) російській літературній мові й руській культурі являються плодом трудів і досягнень всіх трьох вітвей руського народу однаково близьким, родним і дорожнім для всіх їх, і 3) Южна Русь являється нераздель-ною частию єдиної, невідомої Росії. Отже бачимо, що воскресають і з усіх щільнок лізуть „богданівці“, —ті „богданівці“, що свого Богдана сотворили по ілювійському образу і подобию. І певна річ, що їх абстрак-ціями не звабиш: занадто вони практичний народ. І коли б цим практикам роги, то звичайно од України вже нічого не лишалося б. Але маємо сміливість думати, що роги вони таки не мають і руки у них все одно короткі... Один—дру-гий донос сплетуть на зразок по-кійного „Кіева“ а далі... далі треба працювати. Практичні-ж люде тим і практичні, що вони не працюють, а спекулюють.

Холодної крові!

Ніщо не потрібно нам тепер так як ясність думки. Маємо вирішити одно велике питання—питання на-шої найближчої тактики. „Оппорту-нізм чи принципіальність?“—так це питання можна сформулювати. В широкіх колах, в залежності від політичного темпераменту, оппор-тунізм преривається або до угодо-вості або до найвищої політичної мудрості; принципіальність — або до найбільшої чесноти або до по-літичного кретинизму. І одно, і друге—не слушно. В 1871 році, французська конституанта, що складалася переважно з монархи-стів, проголосила республіку, бо за тодішніх обставин принципіаль-ність була — ідіотизм. В 1793 році виступати (як це робили жиронди-сти) проти принципіальних мон-таньярів було наївністю, бо їх ро-бота, при тодішній укладі суспільних сил була роботою дурного, засуд-женого згори на невдачу.

На цих прикладах повинні ми вчитися. Оппортунізм, в його новітній, Кирило-Метод євський формі, тепер восім не диктується обста-винами момента. Він був би на міс-ці, коли б українська політика, як в 1709 році, уперлася-б о vis major, котру хотіли зломити—значи-ло б бути божевільним. Але такої vis major ми перед собою не бачи-мо, а коли хто її й бачить, то пев-но терпіти на галлюцинацію. Чи-тайте лиш „Голос Києва“ і „Вечер“ і зобачите, що ідея Костомарова і Куліша, вишкеса тепер на своїм прапорі інших, зовсім до того не попликаними людьми — є мертва ідея.

Дух самопосвяти, енергія діла, віра у власні сили, в національний геній народу—всього цього даремно шукатимемо з тамтої сторони. Іх заміння — фраза, ординарність по-леміки, вбожество думки — і звір-чий, кепсько укритий страх. Як мало це все подібне до vis major, котрою страхають нас перелікані на смерть люде і який кепський це матеріал для якого-б то не було будування!..

Наші „будівничі“ вказують нам з гордістю на „Ернеста Репана“, „Люсі“, „Блессона“, на всякі авто-ритетні заяви і розсипаються кіло-метровими статтями на тему—„sa-nt aux all'és“.

Добре! Цю формулу можемо при-няти й ми, але не треба забувати, що маємо не тільки les all'és, але й the allies! Поки що на авансцені видко перших, бо тепер ходять про галаз, але коли прийде пора діла, то задаватимуть тон друї. І тоді—я є певний—многі з наших прияте-лів переконаються, що від часів адмірала Жерве і Лубе—багато води уплинуло, і що засади прези-дента сполучених держав зовсім не такі вже приємні для п. п. Милоку-вих і сфимовських. Це і є друга причина, чому ми не потребуємо лишати наші позиції і йти на комп-роміси.

Третя причина—це та обставина, що взаємні відносини між союзни-

Твори П. Гулака-Артемовського

Видання творів письменників бувають так звані „академічні“, в котрих збирають що тільки написав відповідний письменник, не звертаючи уваги на їх вартість, і видання, котрі мають на меті дати тільки кращі твори того чи іншого письменника. Що до „академічних“ видань творів українських письменників, то це ще не таке негайне питання для не такі тепер часи—це завдання майбутньої української академії наук. Інша річ видання добрих творів найкращих письменників—це не тільки справа цілком негайна, але й великої ваги, як один з засобів поширення національної свідомості й боротьби з брехливими вигадками про відсутність українського національного письменства. Переходячи до виданих виданств „Сіач“ творів П. Гулака-Артемовського, треба зазначити, що в цьому році ми маємо не певну збірку творів його, а лише добірні. На жаль, вибір творів зроблений цілком невдало. Відомо, що навіть найкращі письменники писали часами де-що таке, чого ніяк й сами зрікалися. Ще більш письменників, блиснувши кількома великої вартості творами, потім лише марно переводили папір. До таких письменників належить і Артемовський. І от „Сіач“, замість того, щоб добре перевірити насіння, що залізли нам Гулак, так його й сіє на живи народню з сміттям. Чи ж не смішно, справді, „Пан Твардовський“, „Тягій та Чванько“, „Де-що про Гараська“, другий вірш „До Пархона“, „Соловей та Хівра“, „Писулька“, і чи варто поширювати серед народу такі твори? А разом з тим ми серед виданих творів Артемовського не бачимо його чудових перекладів поем, його листа до Іванченко-Писаревої і т. н., хоча б коротенького біографічно-критичного нарисю, без чого значиння, наприклад, казки „Пан та собака“, яка зробила Гулакову славу, не буде цілком зрозумілим. Зовсім зайві епіграфи французькою, німецькою і латинською мовою—на віщо вони в виданню для широких верств читачів?

Заможні селяне, аби знайшли бідніші гроші, землю впускають для їх. На цьому ґрунті були ще й будуть великі суперечки селян з селянами одної верстви з другою. Інші бачучи таку земельну реформу, тільки собі подсмійються з під вуса, мовляв такої й треба вам соціалістичної реформи. Слід би про це подбати.

М. ЛІТИН, НА ПОДІЛЛЮ. В літинському повіті поки що існує демократична народна управа, на чолі з буншим сільським учителем. Окрім голови є в управі ще один член—і тільки немає—завідуючого відділом шкільної освіти. А вчительство літинського повіту дуже цікавиться українською школою. Українські курси, що відбулися для вчительства літинського повіту торік і цим літом у Винниці, дали значні наслідки. Мабуть через це міська влада повернула своє пильне око на вчительство літинського повіту взагалі і на окремих діячів з учительського гуртку особливо.

Редактор Андрій Ніковський. Д-р Сергій Коломійцев. Д-р Чорняк.

Центральне Бюро передплати на всі українські газети і журнали, що раніш містилось в помешканні Центральної Ради знов розпочало свою діяльність. Бюро безпосередньо зноситься з акордонними українськими часописами, а на місцях по Україні має густу сітку власних агентів. Прийняті в передплату гроші, Бюро негайно передає до контор часописів. Комісійних 5 проц за Бюро відповідає Редакція журналу „ШЛЯХ“.

Украдено документ, виданий Київським повітовим по висківській повинності присутствію на ім'я Леоніда Івановича Куліковського. Прощу рахувати недійсним.

Порадник дітям позашкільної освіти і домашнього виховання. Видання Міністерства Освіти, ціна з руб. 50 к. Замовляти в книгарні Т-ва „Друкарь“, Київ, Хрещатик 50.

ЗГУБЛЕНІ КАРТКИ НА ЦУРОК на ім'я Олександра, Одарки, та Ольги Васюків, рахувати на діловим.

СУШЕНА ГОРОДИНА: Морква по 80 карб. за пуд. Капуста „ 75 „ „ Буряк „ 65 „ „ Продається на складі Славська 16, з 10-2 годин дня.

Вийшла з друку нова книжка, видання дніпровського союзу споживчих товариств України: Е. Егоров, рахівництво для сільських споживчих товариств. 10 друкованих аркушів. Ціна 12 гривень (6 крб.).

Кожний із Вас повинен мати в своїй хаті громадський календарі на 1919 рік.

Календарі на 1919 рік, видання ДНПРОВСЬКОГО СОЮЗУ Споживчих Товариств України: Одривний—порадник на кожний день. Настольний—книжка—порадник на цілий рік.

ГРОМАДЯНЕ! Читайте тільки свої КАЛЕНДАРІ—через світло знання, рідком мовою здобутого швидче, ясніше пізнаєте себе, пізнаєте світ, свої та чужі болі й радощі, надії й сподівання!

Вимагайте скрізь календарів дніпросоюзу! 1375-9

ПЕРШЕ ПОВНЕ ЗІВРАННЯ ТВОРИВ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА під редакцією Богдана Лепкого, в трьох томах. Том I. а) Про життя й твори Тараса Шевченка, монографія В. Лепкого, а 88 малюнками; б) Кобзарь (до першого арешту) сторін. 544, важить 2 хути 10 лотів. Том II. а) Кобзарь (від першого арешту), б) Варіанти. Том III. а) Драматичні твори, б) проза, в) поемати, г) пояснення і др. Все видання має бути закінчено до Різдва біжучого року. Том перший поступає у продаж ціна 12 крб. Склад видання: Книгарні Т-ва „ДРУКАРЬ“. Київ, Хрещатик ч. 50.

6-й рік видання. Приймається передплата на 1918 рік на щотижневий ілюстрований кооперативний часопис „КОМАШНЯ“. Видання Київського Кредитового Союзу Кооперативних Установ. Часопис, як і раніш, має на меті поширювати ідеї кооперації по ж членами кооперативів і нашими громадянами, розробляти теоретичні й практичні питання кооперативного будівництва взагалі і на Україні зокрема, давати практичні поради по кооперативних справах і т. н.

ВІЛЬНА УКРАЇНЬСЬКА ШКОЛА. РІК ВИДАННЯ ДРУГИЙ. Журнал виходить щомісяця (окрім двох літніх місяців) при участі кращих українських і закордонних педагогічних сил. З огляду на ненормальні обставини видавничої справи передплата твердо не установа.

Видавничі Спілки „КНИГОЗВІРНЯ“. Редакція й Контора Бесарабія 2 телят. 24-01. Книгарня, Хрещатик 28. Книгарня й Крамарь Номона Хрещатик 28. ПАСАЖ, Крамарня 28.

Театр і музика.

Державний драматичний театр. Державний драматичний театр розпочинає вистави в четвер 28 листопада драмою-феєрією „Лісова пісня“ Лесі Українки. У виставі беруть участь п. Дорошенко Н. (мавка), Борисоглазова Г. (мати Лукаша), Ніжинська (Ганя), п. Паньківський (дід Лев), Замичковський (Лісовик), Каргальський (той, що греблі реє), Кречетов (Водяник), Тимоський (Лукаш), Александрів (перехресник) та інші.

Донеси.

С. МИРОВНА (Київ. повіту). Щоб поліпшити свій добробут, наше селянство поклопоталось через своїх уповноважених перед місцевим поміщиком Поповим, щоб продати селу—всій громаді свій маєток землі в розмірі 1000 десятин з недобами. Поміщик зразу незгожувався, але нарешті мусів уступити селянам 1,500 тисяч карбованців. Селяне зараз підписались хто скільки візьме, той десятина, той дві чи три. Були такі, що й по 10 записали, але тоді, як мало хто вірив у купівлю зпершу, радіючи мовляв легко так прикупити земельку. Але не так склалось як гадалися, бо записалось і багато, а грошей то було ові в де-яких мало, то більшість найбільшніх мусіла одскачити, бо нема змоги платити. Це були справжні пролетарі в яких не було ні шеляга нетощо сотень карб. на цю купівлю і вони лишались останнього заробку, з маєтку не тільки землі. Всякий запобігав лиш для себе. Таким робом заможні селяне склали за два рази 380 тисяч карб. в задаток тай одвели поміщику до Києва, а останній лишившись без ніякої надії і засобів до життя порішили прохати Григорівську сахарню яка орендує цю землю, дати їм гроші на цю землю, аби не купили її заможніші.

„ШЛЯХ“ орган незалежної думки

Рік видання другий. „ШЛЯХ“ має відділи: літературний (поезія, есеї, новели, оповідання, повісти романи, драми, рецензії і т. н.); мистецький (статті про музику, малюство, театр і ін.); публіцистичний (статті на загальні теми); науковий (статті по історії, філософії, мові і ін.).

Співробітники: О. Агієнко, В. Алешко, Х. Алчевська, М. Білашевський, В. Верховинець, М. Вороний, проф. О. Грушевський, М. Жук, Г. Журба, В. Заліський, І. Зоранчук, П. Кармалюк, О. Ковалевський, Х. Коломийченко, С. Крипач, проф. А. Крип'яцький, А. Кудрицька, М. Левитський, І. Лиза, В. Липинський, Х. Майстренко, Я. Мамонтів, О. Назарук, О. Олесь, Т. Осалція, В. Отамановський, В. Пачовський, В. Підгорський, В. Пінета, І. Прихожко, В. Різниченко, М. Рильський, М. Рудницький, Я. Савченко, В. Самійленко, О. Святкогор, О. Слісаренко, В. Тарноградський, проф. Ф. Тимченко, П. Тичина, М. Філашевський, Г. Хоткович, М. Чернявський, Г. Чупринка, С. Пелухин, М. Янчук, О. Журлива, Н. Ковчак, М. Марковський та ін.

Книгарь літопис українського письменства, (рік видання другий).

„КНИГАРЬ“ при участі відомих українських письменників і знавців з різних спеціальностей дає огляд кожного видання; оповідає про його зміст, зазначає його якість і ціну. Часопис „КНИГАРЬ“ подає повні відомості про діяльність всіх українських видавців; оповідає про всі наміри й плани кожного видавництва; про всі книжки, що вийшли або мають вийти. Ціна часопису „КНИГАРЬ“ з пересилкою на 1919 рік—24 карб.; на шість років—12 карб. Перші 16-ть книжок „Книгаря“ за 1917 р. і 1918 р. висилатися за 18 карб. Оповістки видавництва по 1 карб. 50 к. за рядок. Гроші на передплату надіслати по адресі: Київ, Володимирська 42, тел. 25-77. „ЧАС“, редакція „Книгаря“.

ТОВАРИСТВО „ЧАС“ у КИЇВІ

продовжує на 1918 рік видання й приймає передплату на місящний критико-бібліографічний часопис „КНИГАРЬ“ літопис українського письменства, (рік видання другий).

Видавничі Спілки „КНИГОЗВІРНЯ“. Редакція й Контора Бесарабія 2 телят. 24-01. Книгарня, Хрещатик 28. Книгарня й Крамарь Номона Хрещатик 28. ПАСАЖ, Крамарня 28.

Видавничі Т-во „СІЯЧ“

Київ, Хрещатик 45. Черк си, Олександрівська 104. Вийшли в друку і маються на складі: 1) Др. Д. Донцов. „Культура Прогресивізму“. 1 р. 40 к. 2) О. Діхтарь. „Убогий Гірей“—60 к. 3) Л. Ворониківський. „Зайка“—1 р. 40 коп. 4) Гр. Коваленко. „Оповід. з укр. іст. для початк. шкіль.“—3 р. 80 к. 5) Мод. Левіцький. „Твори і т.“—5 руб. 50 к.